

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Ing. B. M.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **1. náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2018, č. j. 11 Ad 26/2014 – 123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j. PPR-14554-12/ČJ-2014-990131, ve věci spáchání kázeňského přestupku de § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

[2] Stěžovatel měl porušit § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru tím, že v rozporu s trvalým úkolem č. 4 ředitele pyrotechnické služby z výjezdní porady vedení pyrotechnické služby, konané ve dnech 26. – 27. 9. 2012 v Solenicích, neohlásil dne 6. 2. 2014 odpovědnému vedoucímu příslušníkovi zdravotní indispozici, která mu bránila ve výkonu služby, přičemž tímto jednáním porušil i § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Dále měl porušit základní povinnosti příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru tím, že v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 nedodržel délku stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z bodu 1, písm. f) rozkazu ředitele pyrotechnické služby č. 1 ze dne 2. 1. 2014, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u pyrotechnické služby.

[3] V žalobě podané u městského soudu dne 24. 11. 2014 stěžovatel tvrdil, že v napadeném rozhodnutí, stejně jako v rozhodnutí vydaném v prvním stupni, není vymezeno přesné jednání, kterým měl naplnit všechny znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku; napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, skutkový stav nemá oporu ve spise a vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Konkrétně namítl, že není patrné, jaká indispozice, která by mu měla bránit v plnění úkolu, jej měla postihnout; v jaký čas a jakým způsobem porušil povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky přestávek na jídlo a odpočinek. Namítl, že z napadeného rozhodnutí nelze vůbec dovodit, jaké argumenty odvolací orgán nalezl a jak je hodnotil, z jakých konkrétních podkladů bylo vycházeno; z odůvodnění nelze ani odvodit, na základě čeho došel žalovaný k závěru, že byly naplněny všechny premisy, které předpokládá zákon k uznání viny z kázeňského přestupku a na základě jakých konkrétních objektivních zjištění žalovaný dospěl k závěru, že ředitel pyrotechnické služby postupoval v souladu se zákonem. Dále tvrdil, že nebyl seznámen se všemi poklady pro rozhodnutí, nebyl seznámen s doporučením senátu poradní komise; nemohl tak bránit svoje práva a oprávněné zájmy, nemohl se k obsahu doporučení vyjádřit. Rovněž v podané žalobě namítl, že nebyla vypořádána jeho námitka podjatosti ředitele pyrotechnické služby; přitom lze mít za to, že služební funkcionář je podjatý z důvodu vztahu k věci, a to vzhledem k naplňování účelové kontroly, příkazu k provedení účelové kontroly a provedení celého řízení.

[4] Městský soud rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 11. 10. 2016, č. j. 11 Ad 26/2014 – 82, napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, neboť dospěl k závěru, že důvodná je námitka, že žalovaný rozhodl o odvolání, aniž by bylo rozhodováno o námitce podjatosti vznesené proti všem pracovníkům žalovaného. Toto pochybení soud shledal závažným porušením práva na spravedlivý proces (článek 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

[5] Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 As 264/2016 – 24, byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že se městský soud v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou včasnosti námítky podjatosti a hodnocení této skutečnosti, které je nezbytné pro závěr, zda měla být námitka předložena služebně nadřízenému funkcionáři, zcela pominul; přitom pro posouzení této otázky měl dostatek podkladů ve spise.

[6] Městský soud v novém rozsudku, který je nyní předmětem přezkumu před kasačním soudem, vázán právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, konstatoval s odkazem na judikaturu zdejšího soudu (viz rozsudky sp. zn. 1 As 303/2016, sp. zn. 1 As 89/2010, sp. zn. 10 As 68/2017), že je nutno v obecné rovině dát za pravdu stěžovateli v tom, že námitka podjatosti má být předložena služebně nadřízenému funkcionáři, který o ní bezodkladně rozhodne, nicméně předpokladem pro uvedený postup je včasné uplatnění námítky podjatosti. Městský soud na základě judikatury, z níž vycházel, posoudil rozhodné skutkové okolnosti projednávaného případu, které podrobně popsal, a dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud posoudil námitku podjatosti jako podanou nikoli bez zbytečného odkladu a nepřihlížel k ní. Rovněž ostatní námitky týkající se samotného spáchání kázeňského přestupku a jeho vymezení neshledal městský soud důvodné a žalobu zamítl.

pokračování

[7] V kasační stížnosti stěžovatel především uvádí, že městský soud se s žalobními námitkami vypořádal zcela neodpovídajícím způsobem, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Městský soud pouze opakovaně a bez odpovídajícího odůvodnění konstatuje, že daná námitka stěžovatele neobstojí, argumentace stěžovatele není důvodná, vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí či pouze odkazuje na příslušné strany odůvodnění rozhodnutí služebního funkcionáře. Takový postup dle stěžovatele nelze považovat za řádné vypořádání se s konkrétními námitkami stěžovatele, navíc podpořenými judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[8] Stěžovatel především nesouhlasí s názorem městského soudu ohledně nesprávného posouzení včasnosti uplatnění námitky podjatosti služebního funkcionáře. Městský soud podrobněji nevykládá pojem „*bez zbytečného odkladu*“, ani se nesnaží určit jakýkoli konkrétní rámec výkladu tohoto pojmu v dané věci; nevyjádřil se, v řádu kolika dní by bylo dle jeho názoru odpovídající včasné uplatnění námitky podjatosti dle § 14 odst. 2 správního řádu; pouze v rámci svého rozhodnutí uvádí, že námitka podjatosti v tomto případě „*bez zbytečného odkladu*“ uplatněna nebyla; neuvádí, jaký okamžik je rozhodný pro počátek běhu lhůty, ve které bylo možno v daném případě uplatnit námitku podjatosti. Stěžovatel tvrdí, že dne 13. 2. 2014 bylo pouze zahájeno řízení ve věcech kázeňských; vzhledem k nedostatečnosti popisu skutku, který byl stěžovateli kladen za vinu a neznalosti dalších souvislostí a rozhodných okolností není však možné tento okamžik považovat za okamžik rozhodný pro běh lhůty, ve které bylo třeba uplatnit námitku podjatosti. Dne 24. 2. 2014 bylo zmocněnci stěžovatele umožněno získat doplňující informace o předmětu daného řízení, při poradě byly stěžovateli informace předány a byl s ním konzultován další postup ve věci. Dne 28. 2. 2014 při ústním jednání stěžovatel požádal, aby byla též vyslechnuta osoba, která dala podnět k zahájení řízení, dále byly stěžovatelem na tomto ústním jednání zjištěny další rozhodné skutečnosti; právě tento okamžik je dle stěžovatele určující pro počátek běhu lhůty, ve které mohla být řádně uplatněna námitka podjatosti. Stěžovatel poukazuje na to, že zmocněncem mu byla osvětlena celková situace v dané věci s ohledem na skutečnosti, které se odehrály při ústním jednání, byla mu vysvětlena podstata uplatnění námitky podjatosti, zejména ozřejměny důvody, ze kterých je možno namítat podjatost služebního funkcionáře, stěžovatel byl seznámen s rozhodnutími v obdobných věcech, dále byl stěžovatel seznámen s postupem služebního funkcionáře za situace, kdy je námitka podjatosti služebního funkcionáře uplatněna. Po poradě se svým zmocněncem a zvážení všech relevantních okolností se stěžovatel rozhodl namítnout podjatost služebního funkcionáře. Dle stěžovatele podmínka pro uplatnění námitky podjatosti, že účastník si musí být této podjatosti vědom, v sobě zahrnuje nejen vědomost o objektivních skutečnostech, ale vědomost o obsahu institutu podjatosti. Osobě bez právního vzdělání musí být nejprve tento institut náležitě osvětlen tak, aby došlo k jeho řádnému pochopení. V opačném případě by docházelo k situacím, kdy by byla námitka podjatosti úřední osoby účastníky vznášena i v případech, kdy by pro vznesení této námitky nebyly dány relevantní důvody. Aplikace § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu je dle stěžovatele opodstatněna v případech, kdy účastník namítá podjatost úřední osoby až po uplynutí několika týdnů či měsíců či až v rámci odvolacího řízení. V těchto případech jistě výše uvedené ustanovení plní svůj účel. V případě stěžovatele je

městským soudem toto ustanovení aplikováno zcela extrémním způsobem; městský soud se významně odchýlil od jeho účelu.

[9] Dle stěžovatele je nesprávné také posouzení jeho námitky že výroková část rozhodnutí neobsahuje přesný popis skutku, resp. skutkovou větu. Absence vyličení rozhodných skutkových okolností ve výrokové části rozhodnutí činí toto rozhodnutí zcela nepřezkoumatelným. Stěžovateli je kladen za vinu skutek, který je popsán natolik neurčitě, že ani sám stěžovatel neví, za jaké své konkrétní jednání je stíhán; na tuto skutečnost v průběhu celého řízení několikrát poukazoval. Stěžovatel zdůrazňuje, že vymezení skutku časovým určením a určením porušených povinností je zcela nedostačující; časové určení je pouze jedním z celé řady údajů, které musejí být vymezeny, aby bylo zřejmé, jaké konkrétní jednání je předmětem daného řízení. Stěžovatel uvádí, že popis porušených povinností, který je obsažen ve výrokové části rozhodnutí služebního funkcionáře, je konkrétní; tato konkrétnost však spočívá pouze v konkrétním vymezení porušených povinností, nikoli v konkrétním vymezení jednání, kterým měly být tyto (jedny nebo více) povinnosti porušeny. Stěžovatel poukazuje na to, že není uvedeno, jakým způsobem mělo dojít k porušení uváděných povinností, z popisu skutku nevyplývají jednotlivé znaky deliktního jednání.

[10] Stěžovatel dále tvrdí, že nebyla jakkoli specifikována „zdravotní indispozice, která mu bránila ve výkonu služby“. Z formulace skutkové věty tak, jak byla učiněna v rámci rozhodnutí služebního funkcionáře není zřejmé, co bylo onou „zdravotní indispozicí“, ani jak tato indispozice „bránila ve výkonu služby“. Není možné stěžovatele uznat vinným z neoznámení něčeho, co není dále jakkoli definováno. V daném případě nelze z popisu skutku učinit ani závěr o tom, zda daná skutečnost vůbec měla být oznámena odpovědnému vedoucímu příslušníkovi, a tudíž, zda stěžovatel mohl porušit svou povinnost. V případě že by daná skutečnost nesplňovala kritéria situace, která musí být vedoucímu příslušníkovi nahlášena, nemohl stěžovatel porušit povinnost, neboť žádnou povinnost neměl. V tomto případě je nutné zdůraznit i to, že úkol, který měl splnit, byl splněn. Za této situace není možné dojít k závěru, jak „zdravotní indispozice“ měla bránit splnění úkolu. Toto není rovněž z rozhodnutí správního orgánu patrné; soud se tím nezabýval. Stěžovatel podotýká, že mu je kladeno za vinu, že „*neohlásil odpovědnému vedoucímu příslušníkovi zdravotní indispozici, která mu bránila ve výkonu služby.*“ Ohlášení závady, která ohrozí nebo stěžuje výkon služby, je povinností příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Z tohoto důvodu v celém řízení bylo třeba postavit najisto, zda zdravotní indispozice stěžovatele naplňovala všechny znaky závady, která je schopna ohrozit nebo ztížit výkon služby. Takovéto zjišťování v rámci celého řízení učiněno nebylo; není proto stěžovateli jasné, na základě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru: „*Zavinění žalobce, jakožto obligatorní znak charakterizující subjektivní stránky přestupku, je spatřováno v úmyslném neohlášení zdravotní indispozice, která žalobci bránila ve výkonu služby,...*“. Stěžovatel zdůrazňuje, že nemůže být shledáno jeho úmyslné neohlášení zdravotní indispozice, která mu měla údajně bránit ve výkonu služby, neboť nebyla prokázána existence této zdravotní indispozice, její charakter, intenzita a rozsah. Z tohoto důvodu ani nemohou být učiněny závěry o tom, zda uvedená domnělá zdravotní indispozice stěžovatele mu bránila ve výkonu služby nad obvyklý rámec či dokonce tato zdravotní indispozice byla takového charakteru, že mohla ohrozit nebo ztížit výkon služby. Navíc stěžovatel zdůrazňuje, že běžná lidská potřeba nemůže být považována za

pokračování

zdravotní indispozici bránící ve výkonu služby za situace, kdy veškeré úkoly stěžovatele byly splněny. Pokud by se mělo dojít k závěru, že se jedná o indispozici, která brání výkonu, pak tato indispozice nemůže být konstatována bez odborných znalostí. Odborné znalosti však služební funkcionář nedisponuje, a proto měl být přinejmenším vyslyšen znalec. Na základě těchto odborných znalostí by bylo možné učinit závěr, zda v případě žalobce mohlo jít o indispozici, která byla způsobilá bránit ve výkonu služby. Stěžovatel zdůrazňuje, že tato argumentace ohledně „indispozice bránící ve výkonu služby“ je vyvrácena samotnou skutečností, že veškeré úkoly byly splněny řádně a včas. Pokud by tato „indispozice“ bránila výkonu služby, pak by tyto úkoly nebyly splněny.

[11] Stěžovatel namítá, že měl porušit služební povinnost týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek. Obsah povinnosti příslušníka týkající se doby služby příslušníka a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek je stanoven pouhým odkazem na interní předpis, přičemž už to zakládá pochybení při rozhodování služebního funkcionáře. Z odkazu na interní předpis není jasné patrné, jak konkrétně je rozvržena doba služby jednotlivého příslušníka a jak konkrétně jsou rozvrženy přestávky na jídlo a odpočinek, včetně jejich délek. V případě, že by tak učiněno bylo, není dále jakkoli upřesněno, jakým konkrétním jednáním měl stěžovatel porušit tuto služební povinnost týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek. Není zřejmé, k jakému nedodržení doby služby mělo dojít, zda došlo ke zkrácení doby služby, prodloužení doby služby či zda došlo k výkonu doby služby v jiném časovém rozmezí, než byl stěžovatel povinen dobu služby vykonávat. Stejně tak není zřejmé, k jakému porušení týkající se povinnosti stěžovatele dodržovat délku stanovených přestávek na jídlo a odpočinek došlo. Stěžovatel neví, zda je mu kladena za vinu skutečnost, že přestávku na jídlo a odpočinek čerpal v delším či kratším časovém intervalu, než byl oprávněn, či zda přestávku na jídlo a odpočinek čerpal v jiném časovém okamžiku, než k tomu byl oprávněn, případně zda je mu kladeno za vinu, jakým způsobem čerpal přestávku na jídlo a odpočinek. V této souvislosti stěžovatel též upozorňuje na skutečnost, že jeho obrana proti shora uvedenému rozhodnutí je značně omezena, neboť neví, zda je mu vytýkán rozsah, ve kterém čerpal přestávku na jídlo a odpočinek či činnost, kterou vykonával v rámci čerpání přestávky na jídlo a odpočinek.

[12] Nepřezkoumatelným způsobem se dle stěžovatele městský soud vypořádal s námitkou vedení spisu; konstatoval, že vedení spisového materiálu v rozporu s § 17 správního řádu je procesní vadou, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Tento svůj závěr však soud dále nerozvedl, de facto schvaluje postup služebního funkcionáře, kterým jsou porušována ustanovení právní normy. Stěžovatel poukazuje na to, že podle vedení spisu, spisového přehledu a uvedení data, kdy jednotlivé dokumenty byly doloženy do spisu, umožňuje účastníkovi přehled ve spisu, zabraňuje manipulaci se spisem a jednotlivými listinami a na navíc je možné zjistit, jaké dokumenty a kdy byly do spisu doloženy, tj. zda s nimi například byl účastník seznámen či nikoliv. Spisový přehled tak umožňuje posoudit i kompletnost spisu. Toto však v daném případě nebylo možné. Stěžovatel poukazuje na to, že v závěru odůvodnění napadeného rozsudku je uvedeno: „*Uvedené skutečnosti nepochybně odůvodňují žalobcovu psychické rozpoložení, ale z hlediska přezkoumávaného předmětu řízení nemohou být samy o sobě jednoznačným, určitým a*

zásadním důkazem o tom, že se žalobce stal obětí diskriminačního jednání služebních funkcionářů. Stěžovateli není jasné, jaké jeho „psychické rozpoložení“ má městský soud na mysli, neboť k psychickému stavu stěžovatele neprobíhalo jakékoli dokazování. Evidentně diskriminační postup služebního funkcionáře s cílem zlikvidovat stěžovatele v rámci bezpečnostního sboru je tedy městským soudem klasifikován jako pouhé „psychické rozpoložení“ stěžovatele. Takovýto postup je dle stěžovatele nepřípustný a městský soud měl této diskriminaci bránit.

[13] Stěžovatel namítá, že městský soud se pouze stroze vypořádal s jeho námitkou, že ve správním řízení nebyla vyslechnuta osoba, která dala podnět k zahájení řízení; soud pouze konstatoval, že v dané věci bylo řízení zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru samotného, nikoli na návrh, a z tohoto důvodu nelze mít za to, že služební funkcionář byl povinen vyslechnout sám sebe (v tomto případě by šlo dle stěžovatele pro poměr k věci a tedy důvod pro vyloučení; stěžovateli není známo, na základě jakých skutečností došlo k údajné namátkové kontrole, která byla připravována a která byla v rozporu s vnitřními předpisy – těmto pochybením správní orgán a ani soud nevěnovaly pozornost). Zcela nedostatečná argumentace městského soudu činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[14] Stěžovatel poukazuje na to, že se městský soud náležitě nevypořádal ani s jeho námitkou, že nebyl přítomen jednání, na kterém došlo k vyhlášení prvostupňového rozhodnutí, o jeho konání ani nebyl vyrozuměn; nebylo mu ani umožněno vyjádřit se ke spisovému materiálu. Jelikož zákon stanoví, že řízení se vede ústně, pak muselo být rozhodnutí ústně vyhlášeno při ústním jednání. Pokud nebylo rozhodnutí vyhlášeno při jednání, na které nebyl stěžovatel předvolán, pak nepochybně došlo k vadě řízení, která případně umožňuje soudu rozhodnutí zrušit bez nařízení jednání. Městský soud ani žalovaný se nikterak nevypořádali v tomto směru s judikaturou NSS, na kterou stěžovatel odkazoval (rozsudek ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 - 46). Stěžovateli ani nebylo umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s případnými podklady pro rozhodnutí na tomto jednání. Stěžovatel dále poukazuje na to, že v řízení byly použity zprávy a záznamy osob, které nebyly slyšeny jako svědci. Stěžovateli tak nebylo umožněno klást otázky těmto osobám a ani je případně konfrontovat s jinými skutečnostmi. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí mimo jiné vychází ze zprávy Odboru vnitřní kontroly. Příslušníky tohoto odboru navrhoval stěžovatel vyslechnout; k tomuto však nedošlo a návrh na doplnění dokazování nebyl proveden a ani nijak vypořádán.

[15] Stěžovatel poukazuje na to, že soud pominul i to, že stěžovatel namítal, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně se nevypořádali s jednotlivými znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku, tj. objektem, objektivní stránkou, subjektem, subjektivní stránkou a protiprávností. Vzhledem k obecnému popisu skutku ve výroku rozhodnutí se stěžovatel nemohl blíže vypořádat se závěry správních orgánů. Stěžovatel ve zkratce uvádí, že je přesvědčen, že minimálně nemohl naplnit subjektivní stránku a že v jeho případě existují okolnosti, které by případnou protiprávnost mohly vylučovat (znakem protiprávnosti a okolností vylučujících protiprávnost se správní orgány vůbec nezabývaly). Stěžovatel je v tomto případě přesvědčen, že v žádném případě nemohl naplnit všechny znaky skutkové podstaty kázeňských přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Nemůže se ztotožnit ani s vypořádáním žalovaného námítky ohledně uložení kázeňského trestu a poukazuje na to, že

pokračování

i toto odůvodnění je nepřezkoumatelné; tento trest je nepřiměřený a neodpovídá případnému kázeňskému přestupku.

[16] S ohledem na shora uvedené a s ohledem na okolnosti tohoto případu je stěžovatel přesvědčen, že celé kázeňské řízení je vykonstruované a má za účel jej diskriminovat. Zmiňuje, že poukazoval na nezákonnost získání podkladů spojených s účelovou a naplánovanou kontrolou (i v rozporu s vnitřními předpisy), byly nezákonně získány informace o bydlišti stěžovatele. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný k podané kasační stížnosti předně uvádí, že vydání napadeného rozsudku již předcházelo řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem č. j. 5 As 264/2016 – 24, ze dne 14. 11. 2017, zrušil předchozí rozsudek městského soudu; vzhledem k tomu, že se městský soud při dalším projednání věci zcela řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, má žalovaný za to, že podaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního nepřipustná a měla by být odmítnuta.

[18] K samotným kasačním námitkám uvádí, že se zcela ztotožňuje s právními názory a závěry učiněnými městským soudem v napadeném rozsudku, který rovněž považuje za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný. Pokud stěžovatel namítá, že městský soud některé žalobní námitky vypořádal jen odkazem na stranu žalovaného rozhodnutí, žalovaný považuje odkazy na strany svého rozhodnutí, na nichž jsou námitky (shodné s žalobními) vypořádány, za zcela dostačující, neboť dokazují, že jsou žalobní námitky liché.

[19] Žalovaný popírá pravdivost tvrzení stěžovatele, že městský soud v napadeném rozsudku konkrétně neuvedl, jaký okamžik je rozhodný pro počátek běhu lhůty, ve které bylo možno v daném případě uplatnit námitku podjatosti (viz str. 12 napadeného rozsudku). Neztotožňuje se s názorem stěžovatele, že městský soud aplikoval § 14 odst. 2 správního řádu extrémním způsobem. Co se týče popisu skutku, považuje jej žalovaný za dostatečný; výrok obsahuje informaci o tom, čeho se stěžovatel dopustil, která ustanovení předpisů porušil, jakým jednáním a kdy se tak stalo. K samotnému skutkovému stavu (zdravotní indispozice), žalovaný konstatuje, že se jeví úsměvné, když stěžovatel tvrdí, že „nebyla prokázána existence této zdravotní indispozice, její charakter, intenzita a rozsah“. Existence zdravotní indispozice totiž vyplývá ze samotného vyjádření stěžovatele, jakož i jeho kolegy M.; stěžovatel tak nyní žalovanému a městskému soudu vytýká, že nebylo prokázáno jeho vlastní tvrzení. V tomto směru poukazuje na účelovost kasačních námitek a odkazuje na správní spis, samotný text rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvoinstančního služebního funkcionáře. Žalovaný má za to, že v rozhodnutí je náležitě popsán skutkový děj, z něhož vyplývá, že se stěžovatel celkem 3x v době služby nacházel mimo místo, na němž měl vykonávat službu. Namísto vykonávání služby na místě k tomu určeném pobýval se svým kolegou ve své chatě nedaleko místa, kde měl plnit služební úkoly, a po jejich splnění se vrátit zpět na služebnu. Předmětná zdravotní indispozice, resp. střevní potíže, se měly dle výpovědi stěžovatele a jeho kolegy dostavit v ranních hodinách,

kdy měly stěžovatele a jeho kolegu zdržet cca jednu hodinu. Na místě výkonu služby se měl stěžovatel, kvůli jehož zdravotní indispozici měli v době služby opakovaně navštěvovat jeho chatu, cca tři hodiny cítit dobře a v okamžiku, kdy hodlali s kolegou čerpat 30 min. přestávku na jídlo a odpočinek, jej znovu přepadly ony střevní potíže, pro které se dle jeho výpovědi a výpovědi jeho kolegy opět musel jet převléknout na svou chatu. Přitom mu dané potíže nezabránily ještě před opakovaným příjezdem na chatu jet do obce Mimoně (vzdálené cca 15 km od místa plnění služebních úkolů), aby si oba nakoupili potraviny k obědu. Poté se v chatě zdržovali cca hodinu a půl. Po odečtení půl hodiny na jídlo a odpočinek tedy strávil stěžovatel dne 6. 2. 2014 bez jakéhokoli schválení vedoucím příslušníkem cca dvě hodiny ve své chatě, tj. mimo místo, na němž měl plnit služební povinnosti, a následně se vrátit na služebnu, kde mohl pokračovat v plnění dalších služebních povinností. Žalovaný na základě uvedeného má za to, že v nalézacím rozhodnutí je pregnantně popsán skutkový stav a úvaha prvoinstančního služebního funkcionáře, která jej vedla k závěru, že stěžovatel dne 6. 2. 2014 při výkonu služby porušil § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. K požadavku stěžovatele na znalecký posudek stran indispozice žalovaný uvedl, že závažnost zdravotní indispozice (kterou v řízení argumentoval sám stěžovatel) nebyla předmětem řízení; samotný stěžovatel se svým kolegou vyhodnotili, že je indispozice tak závažná, že se museli několikrát vzdálit z místa plnění služebních úkolů na chatu stěžovatele; nenabízí se jiný závěr než, že problémy stěžovatele detailně popsané ohrožovaly nebo ztěžovaly výkon služby, neboť po tuto dobu nevykonával službu (porušení § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, z něhož plyne povinnost hlásit vedoucímu příslušníkovi závady a nedostatky ohrožující či ztěžující výkon služby); zákon nestanoví, že tyto nedostatky musí přímo znemožňovat výkon služby. Nelze tak mít dle žalované pochybnosti o tom, že stěžovatel nesplnil svou povinnost hlásit vedoucímu příslušníkovi nedostatky ve výkonu služby. Tím, že nebyl schopen doložit, co činil jednu hodinu před příjezdem na místo plnění služebních úkolů a hodinu a půl po příjezdu do chaty po poledni, je zřejmé, že se dopustil rovněž porušení služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek. K těmto závěrům přitom nebylo nezbytné pořizovat znalecký posudek.

[20] Co se týká namítaných procesních pochybení, není pravdou, že městský soud bez dalšího posvětil porušování § 17 správního řádu služebními funkcionáři, jak tvrdí stěžovatel; stěžovatel v průběhu řízení nahlížel do spisu několikrát; v průběhu řízení ve věcech kázeňských či v žalobě a ostatně ani v kasační stížnosti neuvádí konkrétní nesrovnalost či dopad na svá práva. S odkazem na spisový materiál uvedl žalovaný, že nebyla porušena ani procesní práva stěžovatele zakotvená v § 174 zákona o služebním poměru; měl možnost seznamovat se se spisem a jakkoli se vyjadřovat po celou dobu řízení. Tato práva taktéž aktivně využíval. Jak uvedl městský soud v napadeném rozsudku, dne 28. 2. 2014 v rámci nalézacího řízení (tedy před vydáním prvoinstančního rozhodnutí) proběhlo ústní jednání, kterého se stěžovatel prostřednictvím zmocněnce též účastnil. Rovněž tak se zmocněnec účastnil jednání senátu poradní komise v rámci odvolacího řízení. Nelze tak tvrdit, že věc nebyla projednána ústně, protože je odkaz stěžovatele na rozsudky Krajského soudu v Ostravě č. j. 58 Ca 2/2006 – 21, ze dne 14. 9. 2006 a Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 4/2007 – 46, ze dne 4. 10. 2007 nepřiléhavý, neboť zde správní orgán pochybil, když neumožnil účastníkovi řízení zúčastnit se ústního projednání přestupku. Žalovaný konstatuje, že stěžovatel svá práva ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru aktivně využíval nejen v nalézacím řízení, ale též v řízení o odvolání

pokračování

(viz spisový materiál); nahlížel do spisového materiálu opakovaně a mohl se k němu též jakkoli vyjádřit. Kasační námitky tedy neodpovídají skutečnosti a jsou zcela liché. Co se týká kasační námitky stran neprovedení výsledků dalších osob, žalovaný se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že spisový materiál byl shromážděn v dostatečné míře a umožnil služebním funkcionářům objasnit skutkový stav věci, přičemž provádění dalších důkazních prostředků, resp. výsledků, by proto bylo nadbytečné. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost; pakliže Nejvyšší správní soud neshledá důvody pro odmítnutí kasační stížnosti, navrhuje žalovaný, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[21] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§109 odst. 3 s. ř. s.), zkoumal rovněž, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nejprve zvážil přípustnost kasační stížnosti, a to se zřetelem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným kasačním soudem v předchozím zrušovacím rozsudku. Nutno na tomto místě zdůraznit, že i kasační soud sám je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, a právě proto je i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti omezena na ty důvody, které zdejší soud v téže věci doposud nevyřešil.

[23] Ve zrušujícím rozsudku ve věci první kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval přezkoumáním napadeného rozsudku v intencích uplatněných kasačních námitek in meritum. Byť se městský soud, jak podotýká žalovaný, skutečně řídil závazným právním názorem stran nutnosti posouzení včasnosti námitky podjatosti, vysloveným ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 5 As 264/2016, ze dne 14. 11. 2017, vypořádal současně žalobní námitky, které Nejvyšší správní soud dosud nepřezkoumával. Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 136/05, ze dne 8. 6. 2005 poukázal na to, že smyslem a účelem zákonem založené nepřipustnosti kasační stížnosti „je nepochybně skutečně to, aby Nejvyšší správní soud se znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo zcela nesmyslné, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí)“. K tomu Ústavní soud dodal, že „[v]ztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytyká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, resp. nedostatečně zjištěný skutkový stav (jako v posuzované věci), by ve svých důsledcích, v rozporu i s úmyslem zákonodárce mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť byl-li by výklad předestřený v projednávané věci Nejvyšším správním soudem přípustný,

mohl by tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoli (třebas i malichernou) procesní vadu a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva“ (viz též nález sp. zn. IV. ÚS 4397/12, ze dne 9. 2. 2016). Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost je přípustná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165).

[24] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu. Z uvedeného vyplývá, že námitky, které stěžovatel v kasační stížnosti vznáší, musí primárně směřovat právě k soudnímu rozhodnutí. Nutno konstatovat, že námitky stěžovatele, které v obsáhlé kasační stížnosti vznáší, jsou v podstatné míře fakticky totožné s těmi, které vznesl již v odvolacím řízení a poté i v žalobě, a směřují převážně k samotnému správnímu řízení (nedostatečné zjištění skutkového stavu, náležitosti výroku rozhodnutí, procesní pochybení v průběhu správního řízení a zkrácení na právech stěžovatele, atd.). Stěžovatel dílem neúspěšně polemizuje se závěry městského soudu, dílem jen opakuje své žalobní body. S těmito námitkami se již vypořádal městský soud; rozhodnutí městského soudu pak stěžovatel v podstatě vyčítá bez dalšího v obecné rovině jeho nepřezkoumatelnost, tvrdí, že se městský soud s jeho námitkami nevypořádal dostatečně a omezuje se na nesouhlas se zamítnutím žaloby.

[25] Nejvyšší správní soud námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu neshledal důvodnou. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Za nepřezkoumatelné lze dle ustálené judikatury obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, výrok je v rozporu s odůvodněním, a dále taková rozhodnutí, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 78, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 – 132, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17 2013 – 25). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádný z výše uvedených deficitů napadený rozsudek městského soudu nevykazuje; městský soud se vypořádal řádně s veškerými námitkami stěžovatele a přezkoumatelným způsobem odůvodnil skutkové i právní závěry, k nimž dospěl. Skutečnost, že stěžovatel s odůvodněním rozsudku nesouhlasí a na věc nahlíží jinak, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Ostatně, měl-li by bát rozsudek

pokračování

nepřezkoumatelný, stěží by s jeho závěry stěžovatel na několika stranách své kasační stížnosti podrobně polemizoval.

[26] Stěžovateli především nelze přisvědčit v jeho pojetí námitky podjatosti. Ze spisu je zjevné, že stěžovatel se již dne 13. 2. 2014 z přípisu ředitele Pyrotechnické služby dozvěděl o zahájení řízení z důvodu podezření ze spáchání kázeňských přestupků, současně se dozvěděl o tom, že úkony spojenými s vedením řízení ředitel pověřil osobu pplk. Mgr. B. B. Zmocněnec stěžovatele dne 24. 2. 2014 nahlédl do spisového materiálu týkajícího se kázeňského řízení, dne 28. 2. 2014 se uskutečnilo ústní projednání kázeňského přestupku. O tom, kdo v řízení bude rozhodovat, stěžovatel věděl – bez ohledu na znalosti a vědomosti o hierarchii služebních funkcionářů – již ode dne 13. 2. 2014, kdy mu bylo zahájení řízení oznámeno; námitku podjatosti nevzneshl, neučinil tak ani bezprostředně po nahlížení do spisu dne 24. 4. 2014, ale až dne 5. 3. 2014. Nelze ani pominout fakt, že tehdejší zmocněnec stěžovatele byl též příslušníkem policie, a tudíž byl od počátku obeznámen s vnitřními předpisy a s tím, že kázeňské řízení je oprávněn vést ředitel Pyrotechnické služby.

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel smysl samotného institutu námitky podjatosti chápe ne zcela správně. Nestrannost osoby rozhodující v řízení je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje její vnitřní vztah k projednávané věci. Nemůže proto obstat argumentace stěžovatele, že nejdříve bylo nutno se po poradě se svým zástupcem seznámit s podstatou samotného institutu podjatosti a poté zvažovat, zda jej uplatnit. Měl-li stěžovatel již při zahájení řízení za to, že osoba, či osoby, které ve věci mají rozhodovat, či již rozhodují, nejsou z jakéhokoli důvodu objektivní, ať již pro poměr k samotné věci či osobě stěžovatele, byl povinen jejich možnou podjatost namítnout, jakmile se o tom dozvěděl. Takové skutečnosti si stěžovatel nepochybně musel být vědom sám již v daný okamžik zjištění, a nebylo k tomu třeba žádné rady s jeho zástupcem. Jak konstatoval zdejší soud v související věci v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 – 32, *„obvykle se za včasnou považuje námitka uplatněná řádově v průběhu několika dnů. V řízení o kázeňském přestupku příslušníka bezpečnostního sboru je navíc na včasnost námitky podjatosti třeba klást mimořádný důraz, a to s ohledem na krátké lhůty pro uložení trestu za kázeňský přestupek. ... Jiný než právě uvedený výklad by mohl z námitky podjatosti vytvořit jednoduchý zdržovací prostředek.“* Ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu nedává účastníku řízení ke vznesení námitky podjatosti k dispozici *de facto* žádný explicitně vyjádřený časový prostor (např. oproti výslovně stanovené lhůtě jednoho týdne v § 8 odst. 5 s. ř. s.). Pokud stěžovatel uplatnil námitku podjatosti proti řediteli Pyrotechnické služby až dne 5. března 2014, lze přisvědčit městskému soudu v závěru, že tak neučinil bezodkladně, jakmile se o tom dozvěděl, a proto k ní nebylo důvodně přihlíženo. Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud aplikoval uvedené ustanovení extrémním způsobem či jakkoli vybočil z judikatury, na kterou odkázal.

[28] Co se týče námitek stran samotného porušení služebních povinností, za které byl stěžovatel kázeňsky potrestán, vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového stavu, který vyplynul ze spisu a který ani stěžovatel nečiní sporný.

[29] Ředitel Pyrotechnické služby Policie České republiky požádal dne 5. 2. 2014 Policejní prezidium, Odbor vnitřní kontroly, o provedení kontroly policistů Pyrotechnické služby. Na základě této žádosti kontrolní pracovníci prověřili dne 6. 2. 2014 plnění služebních úkolů stěžovatele a jeho kolegy (viz sp. zn. 10 As 68/2017 – pozn. NSS) na specializovaném pracovišti v objektu trhačí jámy Ralsko. Kontrolní pracovníci se zaměřili na pohyb kolem domu stěžovatele a zjistili, že policisté v průběhu pracovní doby tento dům několikrát navštívili, při jedné z návštěv se v domě zdrželi téměř 90 minut. V reakci na tato zjištění požádal ředitel Pyrotechnické služby policisty o vyjádření. Policisté shodně vypověděli, že příčinou opětovných návštěv domu stěžovatele byla přetrvávající střevní nevolnost. Přípisem ze dne 13. 2. 2014 byl stěžovatel ředitelem Pyrotechnické služby informován o zahájení řízení z důvodu podezření ze spáchání kázeňských přestupků; stěžovateli bylo přičítáno porušení § 45 odst. 1 písm. a) a h) ve spojení s § 46 služebního zákona a ve spojitosti s trvalým úkolem č. 4) ředitele pyrotechnické služby z výjezdní porady vedení pyrotechnické služby Policie ČR, konané ve dnech 26. a 27. 9. 2012 v Solenicích, a dále porušení závazných služebních pokynů týkajících se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek - rozkazu pyrotechnické služby č. 1 ze dne 2. 1. 2014.

[30] Ředitel pyrotechnické služby ve věcech kázeňských uznal stěžovatele vinným ze spáchání kázeňského přestupku porušení základních povinností příslušníka, když v rozporu s trvalým úkolem č. 4 ředitele pyrotechnické služby z výjezdní porady vedení pyrotechnické služby PČR dne 6. 2. 2014 neohlásil odpovědnému vedoucímu příslušníkovi zdravotní indispozici, která mu bránila ve výkonu služby, a tímto jednáním porušil i § 45 odst. 1 písm. h) zákona, a ze spáchání kázeňského přestupku porušení základních povinností příslušníka, neboť v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 porušil služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z rozkazu ředitele pyrotechnické služby č. 1. Za uvedené jednání byl stěžovateli uložen kázeňský trest, snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců. Podané odvolání žalovaný stran uvedených porušení povinností zamítl.

[31] Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se stěžovatelem, že výroková část sankčního rozhodnutí je klíčová, mj. pro důsledné zamezení možnosti dvojího trestání za tentýž skutek. Tvrzení stěžovatele, že mu není jasné, pro jaké jednání je postižen, a že se proti rozhodnutí nemohl účinně bránit, však považuje zdejší soud ve shodě s městským soudem za účelové. Skutečnost, že stěžovatel velmi dobře ví, za co byl postižen, ostatně prokazují obsáhlé části kasační stížnosti (jakož i žaloby), kde se velmi detailně brání proti jednotlivým výrokům žalovaného, jakož i jejich odůvodnění.

[32] Dle Nejvyššího správního soudu je výrok rozhodnutí dostatečně individualizován a vytýkané jednání nemůže být zaměnitelné s jiným (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Z textu prvoinstančního a odvolacího rozhodnutí zcela srozumitelně vyplývá, jakým jednáním stěžovatel porušil služební kázeň. Městský soud se v napadeném rozsudku s touto námitkou náležitě zabýval a odmítl ji s dostatečným odůvodněním. Stěžovatel nebyl postižen za to, že vykonával běžné lidské potřeby, jak se snaží navodit, a bagatelizovat tak své jednání, za které byl postižen. Současně je v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodněno, že se při výkonu služby dopustil porušení ustanovení vnitřního předpisu,

pokračování

kterým se stanoví rozvržení doby služby u Pyrotechnické služby, kde je stanoveno, že v rámci doby služby se policistům zde zařazeným určuje přestávka na jídlo a odpočinek v trvání 30 min. zpravidla v časovém rozmezí od 11:00 do 13:00 hodin. Svým jednáním tedy stěžovatel porušil základní povinnosti příslušníka ve smyslu § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť v rámci výkonu služby dne 6. 2. 2014 zcela prokazatelně nečerpal přestávku na jídlo a odpočinek v rozsahu 30 minut.

[33] Pokud stěžovatel opakovaně namítá, že úkol uložený dne 6. 2. 2014 související s činností v trhací jámě splnil, čímž nemohlo dojít ke spáchání kázeňského přestupku porušením § 45 odst. 1 písm. h) služebního zákona, a že jeho indispozice nebyla „závadou“ ve smyslu uvedeného ustanovení, nelze s ním souhlasit. Podle tohoto ustanovení příslušník je povinen *ohlašovat vedoucímu příslušníkovi závady a nedostatky, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby*. Byl-li zdravotní stav stěžovatele - dle jeho vlastního tvrzení - takový, že se v domě (údajně z důvodu opakovaných střevních problémů) zdržel společně se svým kolegou v jednom případě dokonce hodinu a půl, muselo jít už o zdravotní problémy takového rázu, které výkon služby nepochybně ohrožovaly. V tomto případě není na místě obava stěžovatele, že bude nutno nahlašovat jakkoliv banální střevní příhody při výkonu služby. Stejně tak není důvodná jeho námitka, že k rozsahu a závažnosti střevních problémů měl být pořízen lékařský posudek. Pokud totiž tyto problémy dle tvrzení samotného stěžovatele vyžadovaly tak dlouhý výpadek z plnění služby, je samo o sobě zjevné, že šlo o střevní problémy vážné a je možno je podřadit pod hypotézu § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. K tomu žádných expertních znalostí netřeba, jakkoliv stěžovatel opakovaně na různých místech kasační stížnosti tvrdí opak.

[34] Stěžovatel dále opakovaně uplatňuje námitky stran procesního postupu, a to v rozsahu žalobních námitek. Namítá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vyhlášeno mimo ústní jednání. Protože v tomto rozsahu nepřináší stěžovatel nic nového, čím by zpochybnil správnost závěru městského soudu, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry městského soudu, s nimiž se zcela ztotožňuje. Nejvyšší správní soud ověřil ze spisové dokumentace, že v projednávané věci probíhalo dne 28. 2. 2014 v budově Pyrotechnické služby ústní projednání kázeňského přestupku, kterého se účastnil stěžovatelův zmocněnec. Stěžovatelem odkazovaný judikát ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 - 46, se týká skutkově zcela odlišné situace, kdy správní orgán protizákonně bez přítomnosti přestupce provedl jednání a následně při jednání vyhlásil rozhodnutí. Není ani pravdou, že by se stěžovatel neměl možnost vyjádřit a seznámit se podklady rozhodnutí; jak vyplývá z předloženého spisu, zmocněnec stěžovatele v průběhu řízení nahlížel do spisu, účastnil se rovněž výslechů svědků. Stěžovatel udělil neomezenou plnou moc ke všem úkonům v kázeňském řízení zmocněnci, nemůže se tudíž nyní dovolávat toho, že nebylo jednáno s ním osobně.

[35] Pokud stěžovatel namítá, že navrhoval vyslechnout jako svědky pracovníky Policejního prezidia, Odboru vnitřní kontroly, v tomto směru však jen doslovně přebírá svou žalobní námitku, aniž by vysvětlil, v čem se městský soud mylí. Ten totiž stěžovateli vysvětlil, že skutkový stav je v zásadě nesporný, služební funkcionáři jako správní orgány v rozhodnutí obou stupňů vycházeli zejména z vyjádření stěžovatele, ze svědecké výpovědi

jeho kolegy, resp. z listinných důkazů Odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR. Jakkoliv stěžovatel obsáhle cituje z judikatury, neříká, co je na zprávách Odboru vnitřní kontroly pochybné, co by výslech svědků mohl pro věc přinést. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, má oporu ve spise a jakékoliv další dokazování by bylo v rozporu se zásadou efektivity. Pracovníci Odboru vnitřní kontroly nemohli svědeckým výsledkem přinést k věci cokoliv nového, co již nebylo v řízení dostatečně objasněno.

[36] V této souvislosti lze uvést, že stěžovatel ani v kázeňském řízení ani v žalobě a ostatně ani nyní v kasační stížnosti neuvádí, co by výslech dalších osob měl přinést za nová skutková zjištění; neuvádí žádnou konkrétní námitku směřující ke zjištěnému skutkovému stavu věci, resp. neuvádí jinou variantu výkladu jeho počínání dne 6. 2. 2014. Ani v kázeňském řízení a ostatně ani nyní netvrdí, že se na své chatě nezdržoval, že se zdržoval na místě určeném k výkonu služby, že netrpěl zdravotní indispozicí, která ztěžovala výkon jeho služby (existenci střevních potíží od začátku řízení uvádí sám stěžovatel, byť paradoxně druhým dechem požaduje její prokázání) apod. Ohledně toho, že v řízení ve věcech kázeňských nebylo třeba vyslýchat ředitele Pyrotechnické služby, který jako příslušný služební funkcionář *ex officio* zahájil řízení, neboť byl podle § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru povinen vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností, je dostatečně pojednáno v předmětných žalovaných rozhodnutích. Ředitel Pyrotechnické služby byl v pozici služebního funkcionáře oprávněného a povinného řešit zjištěné kázeňské prohřešky stěžovatele, který mu byl podřízen.

[37] Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že městský soud bez dalšího posvětil porušování § 17 správního řádu. Způsob vypořádání této žalobní námitky zcela odpovídá obecně formulovaným žalobním bodům; stěžovatel v žalobě uvedl, že v rozporu s § 17 správního řádu neobsahuje správní spis spisový přehled. Městský soud tak s ohledem na skutečnost, že stěžovatel neuvedl, jak ho tato tvrzená vada měla zkrátit na jeho právech, vypořádal tuto obecnou námitkou rovněž obecně. Tento postup je v souladu s konstantní judikaturou, z níž vyplývá, že čím obecnější je námitka, tím obecnější může být vypořádání takové námitky. V této souvislosti lze uvést, že stěžovatel prostřednictvím svého zmocněnce v průběhu řízení nahlížel do spisu několikrát, ovšem v rámci řízení ve věcech kázeňských či v žalobě a ostatně ani v kasační stížnosti neuvádí konkrétní nesrovnalost či dopad na svá práva.

[38] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by se správní orgány, potažmo městský soud, nevypořádaly se všemi znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku, tj. objektem, objektivní stránkou, subjektem, subjektivní stránkou a protiprávností. Ani zde stěžovatel nevysvětluje, v čem ve vypořádání korespondujícího žalobního bodu městský soud pochybil. Nejvyšší správní soud proto odkazuje ve shodě s městským soudem na odůvodnění rozhodnutí žalované; v odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelně uvedeno, že objektem kázeňského přestupku je řádný výkon služby bezpečnostního sboru, že znaky skutkové podstaty charakterizující objektivní stránku jsou jednání a následek, které spojuje příčinná souvislost; bylo zcela dostačujícím způsobem vyjádřeno, že zavinění, jakožto obligatorní znak charakterizující subjektivní stránku přestupku, spatřoval služební orgán v úmyslném neohlášení zdravotní indispozice, která stěžovateli bránila v řádném výkonu služby, a současně v porušení služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek. Městskému soudu tak lze zcela

pokračování

prisvědčit v tom, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby se otázkou znaků skutkové podstaty zabývá pečlivě a podrobně.

[39] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nepřiměřenosti trestu a odkazuje na přílehavé odůvodnění rozsudku městského soudu, neboť stěžovatel žádné nové argumenty způsobilé zpochybnit závěr městského soudu nepřináší. Správní rozhodnutí výši trestu náležitě odůvodňují; zdejší soud má za to, že byly dostatečně zjištěny osobní poměry a situace stěžovatele. Podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru mohl služební orgán uložit jako sankci snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, snížení základního tarifu o 10 % na 2 měsíce lze považovat za přiměřené provinění stěžovatele.

[40] Nejvyšší správní soud ani nesdílí názor stěžovatele o tom, že je rozhodnutím žalovaného cíleně diskriminován a že obě rozhodnutí služebních funkcionářů v prvním i odvolacím stupni jsou jen prostředkem plánované perzekuce. Městský soud náležitě odůvodnil, že napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí byla vydána příslušnými služebními funkcionáři v rámci jejich zákonných pravomocí. Městský soud přílehavě podotkl, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci bylo toliko rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014; soud proto nemohl jakkoli přihlížet ke skutečnostem, uváděným v podané žalobě, které s projednávanou věcí nesouvisejí. Je rovněž namístě uvést, že ve věci stěžovatele nebylo řízení zastaveno ohledně žádného ze skutků z důvodu, že jednání nebylo kázeňským přestupkem, jak se snaží stěžovatel v kasační stížnosti argumentovat v souvislosti s namítanou účelovostí postupu služebních funkcionářů a cílenou diskriminací své osoby; kázeňské řízení v projednávané věci bylo ve výroku II. rozhodnutí žalovaného zastaveno jen ohledně jednoho ze skutků (užití dopravního prostředku bez schválení), a to z toho důvodu, že odpovědnost za tento kázeňský přestupek zanikla, tedy nikoli že jednání není kázeňským přestupkem. Není rovněž zřejmé, jak by mohl žalovaný či prvostupňový orgán účelově vykonstruovat kauzu spočívající v trávení doby služby stěžovatele v jeho chatě, či jeho zdravotní potíže, když tato skutečnost je nesporná a nerozporuje ani sám stěžovatel. Pokud stěžovatel podsouvá městskému soudu, že údajný diskriminační postup služebních funkcionářů klasifikoval jako psychické rozpoložení, dle Nejvyššího správního soudu k takovému závěru městský soud nedospěl. Naopak městský soud vyřkl zcela racionální úvahu, že jen ze samotné skutečnosti, že stěžovatel vede více sporů se služebními funkcionáři, nelze usuzovat na diskriminaci. Úvahy stěžovatele o tom, že městský soud pochybil, když proti údajné diskriminaci (která nevznikla) nezasáhl, jsou zcela liché.

[41] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu byl vydán v souladu se zákonem, městský soud se věcí stěžovatele podrobně zabýval, přezkoumatelným způsobem vypořádal veškeré námitky stěžovatele a svá právní a skutková zjištění náležitě odůvodnil. Kasační námitky stěžovatele neshledal Nejvyšší správní soud důvodné, proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[42] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení,

úspěšný žalovaný žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu